

Lídia Pujol: «El meu desig més profund és compartir allò que per a mi ha estat bo, la descoberta de l'amor»

Estremem el videoclip del nou senzill de la barcelonina, «Ombra d'Anna» | El tema formarà part del pròxim disc de Lídia Pujol, 'Babel'

Lídia Pujol | Juan Miguel Morales

A finals d'any passat, **Lídia Pujol** descobria la primera peça del seu propi *Babel* (Satélite K), un nou disc previst per aquest 2024. Després d'aquell tema iniciàtic ?que era una reversió d'"El conte dels dos suïcides", inclòs en el disc de debut de la barcelonina amb **Sílvia Comes** (1997)?, l'artista ha publicat també "Encara" i "Cançó de bressol". Ara, ens regala la seva particular versió d'"Ombra d'Anna" (amb lletra original de Josep Palau i Fabre i música d'**Enric Gispert**). El videoclip que acompanya la peça neix de la pel·lícula *Ama*, de Julie Gautier. De tot plegat, en parlem amb **Pujol**.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=bCr6RwcwWZ4>

"Ombra d'Anna" parla del pes de la vida, però també de la seva lleugeresa, amb un joc de contrastos que, al final, parla també del caràcter circular de la vida. Per què has volgut donar llum a aquest tema?

Aquest món és el món dels poderosos. Que hi hagi un sistema que substitueix el temps biològic per l'artificial és un abús de poder i un assassinat del desig de viure. Si el sistema substitueix els meus ulls per un ull incrustat a la mà 24 h al dia és un abús de poder. Qui ens ha preguntat si

volíem viure amb un intermediari absolut per tot i en tot? Qui ens ha preguntat si volíem estar absolutament controlats, manipulats i enganxats al monstre d'un sol ull que ens ha fet còmplices de les malalties mentals i els suïcidis dels nostres fills?

La soledat, la insatisfacció i el sobrepassament per la vida planen per als versos del tema. Diries que és una cançó que neix des de la tristesa, o per acompanyar-la?

Parla de la vulnerabilitat, el denominador comú de la vida. La vida és vulnerable i cerca amor, cura, vincle de qualitat, confiança, tendresa: *'passa la mà pels meus cabells'*, sense dir res, estima'm. Qui ens ensenya a estimar veritablement? Qui ens ensenya que estimar és violentar, posseir, sotmetre, tenir, comparar?? Com és que vivim en un sistema absolutament comparatiu i competitiu? En realitat, ja en sé la resposta...

La lletra és un poema de Josep Palau i Fabre. Com hi arribes, i què et porta a voler posar-hi la teva veu?

Hi arribo a través del **Toti Soler**. Ell en fa una preciosa interpretació al seu disc *Cançons* (To / K. Industria Cultural) de l'any 2000. Més tard vaig fer un espectacle fonamentat en poesia de Palau i Fabre per celebrar els seus 90 anys. En un principi vaig sentir cert rebuig per com parlava de les dones i vaig necessitar conèixer-lo personalment. Vam parlar, vam riure, li vaig dir que em molestava com relacionava la funcionalitat amb noms de dones en un dels seus poemes *Aleshores*, vaig poder copsar la infinita fondària en la seva mirada intentant parlar-me la seva vulnerabilitat i vaig sentir la meva arrogància, el meu judici i la meva ignorància. Em va desarmar i em va posar en relació amb una humilitat amb la qual no contava quan vaig arribar a casa seva.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=9Rnrk6xUiPc>

La cançó que has fet, com la que interpretava Toti Soler, es basa en una musicació d'Enric Gispert.

Quan vaig començar a estudiar a l'Escola d'Amor del monestir de Sant Benet de Montserrat, vaig conèixer a la persona que m'ha estat mestra, amiga, mare, germana, àngel: l'Anna Nubiola. El primer cop que sobtadament la vaig veure vaig quedar enlluernada pel seu somriure radiant, la seva elegància i bellesa natural, ferma i d'aroma suau com la flor de romaní. L'amic i mestre **Romà Escalas** m'havia parlat d'una monja molt especial a qui ell, el **Toti Soler**, el **Jordi Savall**, el **Raimon**, i tantes persones, estimaven amb un amor de tanta qualitat que et fa persona; l'Anna. Ella era la dona d'**Enric Gispert**, qui va ser director del grup de música antiga **Ars Musicae** i, així com l'Espriu va viure per conservar-nos els mots, ell ho va fer per conservar-nos la música, l'aliment de l'amor. Va ser ell qui va compondre, per a l'Anna, la música del poema del Palau i Fabre que el **Toti** canta i també jo ara. I ho faig amb un preciós arranjament del **Pau Figueres**, el guitarrista, hereu i deutor del **Toti Soler** que més bellesa està aportant actualment a la música d'aquest país.

Sovint has parlat de quin consideres el teu rol com a artista. Com hi encaixa aquesta cançó?

És el meu desig més profund compartir allò que per a mi ha estat bo: la descoberta de l'amor que fa que existeixin les fulles, la natura, l'aigua, les flors, les carícies, els paisatges, la lluna plena o el cant lliure de la merla i el perseverant del rossinyol. Potser perquè ho estem deixant perdre tot per continuar parlant de guerres, banderes i consum digital, sense parlar i abordar realment les causes d'aquesta acumulació de fems sense compostar que ens ofega, sento un desig volcànic de compartir la possibilitat infinita del que veritablement som. Vull enamorar del que som i que en tinguem cura, i li tallem el cap al patriarcat arrancant-nos el ciclop de la mà, i tornem a mirar pels nostres ulls més que mai per descobrir, després d'aquest horror que ha normalitzat el sistema aprofitant l'emergència sanitària, que no som el sistema ?per moltes vegades que per tots els mitjans i a totes hores ens ho repeteixin?. Vull mirar-te als ulls abans de morir i sentir la pau d'aquell que ha fet tot el que pot i calia. Ens caldrà màxima atenció per desemmascarar al Gran Mentider constantment perquè ?sense aliment per a l'ànima, el cos viu sense viure'...

Per què l'has volgut incloure "Ombra d'Anna" en aquesta nova obra 'Babel'?

Perquè dels fems, de la vulnerabilitat, del límit, els conflictes, de la por, en podem fer treballs d'amor i, d'aquests, collir-ne les flors. Tots els meus espectacles, cançons i treballs

discogràfics són fruit dels meus fems. Forma part d'un joc de bufetades i carícies. I "Ombra d'Anna" és la més preciosa carícia del disc.